

Sommige wijze woorden
vergeet je nooit

'Are you the man you want your son to be?'

Deze week:

Emanoel Nascimento Borges (23), Antwerps voetballer en in muziekmiddens bekend als FARAO. Sinds kort is hij te zien als hoofdrolspeler in de GoPlay-serie *Panna*, in januari wordt hij een van de nieuwe gezichten in het derde seizoen van *#LikeMe* op Ketnet.

“Tot ik zeven was, had ik eigenlijk geen vader. In São Luís, een havenstadje in Noord-Brazilië, woonde ik alleen met mijn moeder. Toen ze van mij beviel was ze maar negentien, ze studeerde nog. Gelukkig ving haar warme familie ons op. Mijn biologische vader kwam alleen af en toe langs als het hem uitkwam. Als kind genoot ik van onze weinige tijd samen, maar later deed zijn gebrek aan verantwoordelijkheid me meer en meer pijn. Ik zag het engagement dat mijn stiefvader opnam – een Belg voor wie mijn mama en ik op m'n zevende naar Antwerpen verhuisden – en dacht: waarom had mijn vader dat niet? Op mijn veertiende, toen we de familie in Brazilië bezochten, kreeg ik nog eventjes hoop. Mijn vader won in zijn buurt zowat alle kampioenschappen *botão*, een voetbalspelletje met chips, die hij had genoemd naar zijn vrienden en kinderen – ik heb een halfzus bij wie hij zelfs in de straat woonde, maar die hij ook bijna nooit bezocht. Toen hij mij dat *botão*-bord, dat zo veel voor hem betekende, cadeau deed, dacht ik dat hij ons contact wilde versterken. Maar nog geen halfjaar later belde hij om te vragen of ik het toch kon teruggeven. Toen was het voor mij gedaan. Af en toe stuurt hij nog iets, maar ik beperk het contact. Het kwetst me alleen maar. Intussen kon ik me wel over de leegte zetten omdat ik zo blij ben met mijn stiefvader – voor mij is hij mijn echte vader – en omdat ik de mentaliteit van mijn moeder heb: alle negatiefs omzetten in iets positiefs. Ik kreeg een slecht voorbeeld, maar daardoor ga ik net het tegenovergestelde doen: een betrouwbare vader zijn, die zijn kinderen de liefde en stabiele thuis geeft die ze verdienen. Dat stre-

ven zag ik onlangs perfect samengevat in een quote die ik vond op TikTok: *Are you the man you want your son to be?*

Mijn *journey* van jongen naar man begon vier jaar geleden, toen ik alleen ging wonen. Mijn stiefvader en moeder zaten in een vechtscheiding, waardoor zij in OCMW-huizen moest gaan wonen. Dat gaf bij mij de klik: mijn moeder moet vanaf nu financieel op mij kunnen rekenen, ik moet de man in haar leven worden. Dat motiveert me om héél veel uren per week te werken, om mijn job als fitnessinstructeur te combineren met mijn voetbalwedstrijden, acteeropdrachten en optredens. Soms frustreert het me dat ik daardoor feestjes met vrienden mis – ik heb fomo – maar dan besef ik dat fris op mijn werk verschijnen nodig is om mijn doel te bereiken: zekerheid krijgen voor mezelf, mijn vriendin, moeder, broer en zus. Zij zijn acht en tien jaar jonger dan ik en waren altijd al mijn schatjes. Ik hou echt van kinderen en wil er relatief snel zelf. Ik wil ook voor anderen zorgen via mijn muziek. Eens mijn publiek er klaar voor is, ga ik songs delen die ik schreef vanuit het hart. Ik begon er in 2019 mee, toen ik de uitlopers van de scheiding, een *break-up* en een knieblessure moest verwerken. Dat was voor mij de bodem, maar muziek werd mijn therapie. Een stukje *lyrics* klinkt zo: ‘Waar ik spijt van heb: dat mijn biovader *never* omkeek, mijn moeder toen nog maar een tiener, wat als zij toen op hem leek? Dan was ik een straatjongen, maar nee, ik had geluk, ja ik ben een op honderd *million*.’ Ik besef dat ik een unieke kans krijg om een véél betere vader te zijn én een muzikant die anderen motiveert. Mij krijgen ze nog moeilijk kapot.”